

A Fővárosi Ítéltábla a **dr. Szűcs Péter** Ügyvédi Iroda (fél címe , ügyintéző: **dr. Szűcs Péter** ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (**I.rendű felperes címe**) I. rendű és II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felpereseknek - az Orosz V. Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Orosz V. Sándor ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) I. rendű és **II.rendű alperes neve** II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jogok megsértésének megállapítása és egyéb iránt indított perében - amely perbe a Bebesi Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Bebesi István ügyvéd) által képviselt Alperesi beavatkozó (alperesi beavatkozó címe) az I. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2017. augusztus 25. napján kelt 29.P.20.188/2012/88. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 89. sorszám alatt, az I. rendű alperes részéről 90. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az I. rendű alperes az I-II. rendű felpereseket megillető kártérítés összege után a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot köteles fizetni.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - együttesen az I-II. rendű felpereseknek 100.000 (Százezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 680.000 (Hatszáznyolcvanezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az I-II. rendű felperesek házastársak. Az I. rendű felperesnek korábbi kapcsolatából egy gyermeke született. Az I-II. rendű felperesek első közös gyermeke 2010. április 4-én ún. kétkesztyűs császármetszést követően született meg; a magzat életjelenségeket nem mutatott. Az elsőfokú bíróság - a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.250/2014/8. számú közbenső ítéletével helybenhagyott - közbenső ítéletével megállapította az I. rendű alperes kártérítési felelősségét a felperesek magzatának 2010. április 4-én bekövetkezett halálával okozati összefüggésben az I-II. rendű felpereseket ért károk vonatkozásában. A II. rendű alperessel szemben a pert megszüntette.

Az összegszerűség tekintetében folytatódó eljárásban az I-II. rendű felperesek módosított keresetükben személyenként 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ezen összegek 2010. április

4. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata megfizetésére kérték az I. rendű alperes kötelezését. Ezt meghaladóan 48.000 forint kártérítés megfizetését is kérték. Az I-II. rendű felperesek nem vagyoni kártérítési igényük jogalapjaként az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 355. § (1), (2) és (4) bekezdését, valamint a Magyar Köztársaság Alkotmányának 15. §-át és 70/D. § (1) bekezdését jelölték meg. Kifejtették, az I. rendű alperes azzal, hogy neki felróható módon a felperesek magzata méhen belül elhalálozott, a felperesek családtervezéshez való jogát sértette. Sértette továbbá a teljes és egész családban éléshez való jogukat. Hivatkoztak arra, hogy a várt magzat halála súlyos lelki és pszichés következményekkel járt mindkét felperes tekintetében.

Az I. rendű alperes a nem vagyoni kártérítés iránti igényt eltúlzottnak tekintette. Előadta, hogy a felperesek az általános társadalmi normák alapján egészséges családban élnek, melyet igazolnak a közösségi oldalukon nyilvánosságra hozott fényképek. A felperesek újabb gyermekeket vállaltak, akik 2011 júniusában és 2014-ben megszülettek. Hivatkozása szerint a felpereseknél tapasztalható elhúzódó gyászreakció nem kizárólag az I. rendű alperes magatartására, hanem a felperesek alap személyiségére és az őket ért egyéb traumákra vezethető vissza.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az I. rendű alperest az I. rendű felperes részére 4.300.000 forint, míg a II. rendű felperes részére 3.900.000 forint és ezen összegek 2010. április 4. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére, továbbá a felperesek részére együttesen 48.000 forint és ennek 2016. november 3. napjától járó késedelmi kamata, valamint egyetemlegesen 649.528 forint perköltség megfizetésére is kötelezte. Az I. rendű alperest az állam javára 441.233 forint szakértői díj megfizetésére kötelezte azzal, hogy a le nem rótt 606.000 forint eljárási illetéket az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság döntését a régi Ptk. 75. § (1) bekezdésére, 84. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 355. § (1), (2) és (4) bekezdésére alapította. A nem vagyoni kártérítések összegének a megállapításánál a bírói gyakorlat szempontjait, valamint az ügy egyedi körülményeit vette figyelembe. Értékelte, hogy a felperesek életvitelében az I. rendű alperes károkozó magatartására visszavezethető hátrányos következmények állapíthatók meg, a szokásos gyásznál erősebb szintű, elhúzódó gyászállapot súlyos tünetében szenvednek. A felpereseknél gyermekük elvesztése az általánostól jelentős mértékben eltérő megnövekedett pszichés terhelést, máig tartó traumatizáltságot okozott. Az elhúzódó gyászreakció oka a gyermek elvesztése, a veszteséget a két közös gyermek megszületése sem tudta pótolni; az I-II. rendű felperesek gyermekük elvesztését még nem tudták feldolgozni. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperesek társadalmi kapcsolatai beszűkültek, azonban a kapcsolatuk teljes megszakadását nem igazolták. Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra is, hogy a magzat elvesztésére a terhesség 34. hetében került sor, amikor már a lelki kapcsolat a magzattal egyre szorosabbá vált. Az I-II. rendű felperesek személyiségében beállt negatív változás eltérő volt, ezért az I. rendű felperes részére 4.300.000 forint, míg a II. rendű felperes részére 3.900.000 forint nem vagyoni kártérítést ítélt meg. Indokolása szerint a régi Ptk. 301. §-a alapján a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére kötelezte az I. rendű alperest. A pszichoterápiás kezelés költségeként felmerült 48.000 forint megfizetése iránti igényt alaposnak találta. A perköltségről a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 81. § (2) bekezdése figyelembevételével rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I-II. rendű felperesek és az I. rendű alperes is fellebbezett.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását úgy kérték, hogy mindkét felperes részére 5.000.000 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kötelezze a bíróság az I. rendű alperest. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte

csökkentő körülményként azt, hogy az I. rendű felperes a káresemény előtt már szorongott, ugyanis nem lehetett azt megállapítani, hogy az I. rendű felperesnél a káresemény előtt orvosi értelemben szorongás állt volna fenn. Álláspontjuk szerint a teljes kártérítés elve alapján az I. rendű alperes károkozása folytán kialakult helyzetet úgy kell vizsgálni, hogy az I. rendű felperes már eleve traumatizált volt, erre kumulálódott az átélt traumák száma és hatása; a káresemény folytán kedvezőtlenebb, hátrányosabb élethelyzetbe, pszichés státuszba került. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperesek hátrányára, hogy a káreseményt megelőző alap személyiségüket nem tudták bizonyítani, ugyanis a felpereseknél a változás mibenlétét, azt a hátrányt, amelyért az alperes felel, a szakértői vélemény érthetően és egzakt módon meghatározta. Rámutatott arra, hogy a káreseményt megelőzően kóros elváltozás egyik felperes esetében sem állt fenn. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a régi Pp. 206. § (1) bekezdését megsértve értékelte a bizonyítékokat, hipotézist állított fel az I. rendű felperes és korábbi kapcsolatából származó fia közötti viszony alakulására. Előadták, hogy a felperesek nem azt állították, hogy a gyermek halála volt az egyedüli ok, ami miatt az I. rendű felperes legnagyobb fia vér szerinti édesapjához költözött, hanem több tényező közül ez is szerepet játszott a kapcsolat megromlásában. Az I-II. rendű felperesek álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul és jogszabályellenesen értékelte az I-II. rendű felperesek társadalmi kapcsolatainak alakulásából származó hátrányt, ugyanis a teljes kártérítés elve alapján azt kell értékelni, hogy a káresemény hatására több baráttal véglegesen, más barátokkal és ismerősökkel ideiglenes szakadt meg a kapcsolatuk, mert az I. rendű felperes befelé fordulóvá vált és az önsajnálatba menekült, a II. rendű felperes pedig a munkába menekült, és csak aludni járt haza, került minden emberi kapcsolatot, beleértve az I. rendű felperessel való kapcsolatot is. Álláspontjuk szerint nem volt alap arra, hogy az elsőfokú bíróság a II. rendű felperes részére kisebb összegű nem vagyoni kártérítést állapítson meg. Mindkét szülőt nagyon megviselte a veszteség, azt mindegyikük másként próbálta feldolgozni. Nincs alap annak megállapítására, hogy a II. rendű felperest kevésbé rázta meg a gyermekének az elvesztése. Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperesek terhére, hogy korábban nem vettek igénybe szakorvosi segítséget, ugyanis az alperes nem hivatkozott az elsőfokú eljárás során kárenyhítési kötelezettség elmulasztására. Az I-II. rendű felpereseknek nem volt betegségtudatuk, nem érezték úgy, hogy a helyzetüket külső segítséggel kellene megoldani. Ezt az a tény is bizonyítja, hogy amikor a pszichológus szakértő megállapította, hogy mindkét felperes pszichológiai segítségre szorul, akkor mindketten azonnal felkerestek egy pszichológust, és azóta is változatlanul járnak hozzá. A nem vagyoni kártérítés összegének megállapításához a rendelkezésre álló bizonyítási anyagot összességében kell értékelni; a káresemény jellege, időpontja a jogsérelem és a hátrányok súlyossága, valamint az irányadó bírói gyakorlat figyelembevételével a kért nem vagyoni kártérítés felel meg a teljes reparáló funkció maradéktalan betöltésére.

Az I. rendű alperes fellebbezésében a nem vagyoni kártérítés összegét az I. rendű felperes esetében 1.000.000 forintra, míg a II. rendű felperes esetében 500.000 forintra kérte leszállítani azzal, hogy a bíróság a perköltség összegéről is ennek megfelelően rendelkezzen. Álláspontja szerint az I-II. rendű felpereseknek nem sérült az egészséges családban éléshez való joguk, mert egészséges családban élnek. Az I-II. rendű felpereseknek a saját lelki egészségükhöz fűződő joga sérült a perbeli magzat halálával, erre a jogsértésre azonban a felperesek nem hivatkoztak. A hivatkozott családtervezési jog megsértése, illetve a teljes, egész és egészséges családban éléshez való jog sérelme nem valósult meg. A felperesek nagycsalád iránti vágya nem az alperesi magatartás következményeképpen hiúsult meg, az a felperesek teljes és egész családban éléshez fűződő jogát nem sértette meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte az alperesi felróhatóságnak a mértékét, nem vette figyelembe azt, hogy az elhalt magzat tartósan hypoxiás állapotban volt, tehát a korábbi császármetszés esetén sem jelentett volna teljes ép és egészséges születést. Értékelni kellett volna azt is, hogy az I. rendű felperes magánszakrendelésre is járt, polihidramnion miatt első

ízben a 33. terhességi hétben jelentkezett az I. rendű alperesnél. Releváns körülmény az is, hogy az I. rendű felperes három napig észlelt különböző tüneteket, és csak azt követően jelentkezett az I. rendű alperesnél, valamint az is, hogy a polihidramniont és a méhlepény idő előtti leválását nem az alperesi magatartás okozta. Értékelni kell, hogy az alperesnek objektíve nem volt lehetősége arra, hogy a császármetszést április 4-ét megelőzően elvégezze. Álláspontja szerint hangsúlyosan kell értékelni azt is, hogy a pszichés támogatás igénybevétele kapcsán a felperesek nem tettek eleget kárenyhítési kötelezettségüknek, csak 2016 végén vettek részt kezelésen. Nem hagyhatók figyelmen kívül a felpereseknél a peradatokból megállapítható korábbi és későbbi traumák sem. Álláspontja szerint iratellenesen tartalmazza az ítélet, hogy az I. rendű alperes nem tanúsított együttérző magatartást. A per pszichés hatása sem értékelhető az alperes terhére. Okszerűtlen az a megállapítás, hogy a felperesek otthon ülővé váltak. A felpereseknek két kis gyermekük van, mely minden család esetében a társas kapcsolatok súlyponteltolódásához vezet, egyébként a felperesek rendszeresen kirándulnak a gyermekeikkel. A közösségi oldalakon közzétett képekből az következik, hogy nagy számmal voltak pozitív közösségi események az elmúlt években a felperesek életében. Rámutatott arra, hogy betegen született gyermek, vagy egészségesen született gyermek fogyatékosná válása vagy halála nyilvánvalóan súlyosabb sérelem a 34. hetes magzat elvesztésénél, az nem mérhető egy élethosszig fogyatékkal élő gyermek szenvedésével együtt éléshez. Álláspontja szerint az ítélet nem felel meg a régi Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak sem, ugyanis az ítélet nem tartalmazza, hogy melyik ítéletet miért és mennyiben találta összehasonlításra alkalmasnak a bíróság. Mindezekre tekintettel az I. rendű felperes részére 1.000.000 forint, míg a II. rendű felperes részére 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megítélését tartotta elfogadhatónak.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben azt kérték, hogy a bíróság az I. rendű alperes fellebbezésében foglaltaknak ne adjon helyt. Kiemelték, hogy az I-II. rendű felperesek nem teljes és egészséges családban élnek, ugyanis pszichés károsodást szenvedtek és meghalt a magzatuk, a családjuk egyik tagja, tehát a család nem teljes és egészséges. A szülész-nőgyógyász a harmadik császármetszés után az I. rendű felperest „elkötötte”, mert egy negyedik terhesség rendkívüli kockázattal, veszéllyel járna mind az állapotos nő, mind a magzata életére, így a felpereseknek több gyermekük nem lehet, tehát a nagycsalád iránti vágy beteljesülése véglegesen ellehetetlenült. Rámutattak arra, hogy a perben már jogerős közbenső ítélet született, mely az I. rendű alperes teljes kártérítő felelősségét kimondta, így az alperesi felróhatóság mértéke vizsgálatának a per ezen szakaszában már nincs lehetőség. Változatlanul hivatkoztak arra, hogy az I-II. rendű felpereseknek nem volt tudomásuk arról, hogy külső szakember segítségét kellene igénybe venniük. Előadták, hogy az alperesi hivatkozással ellentétben az elsőfokú bíróság értékelte a felperesek előéletét is. Az I. rendű alperes valóban nem tanúsított együttérző magatartást, a káreseményt követően nem magyarázta el, hogy mi történt a gyermekkel, a boncjegyzőkönyvet sem akarta kiadni, semmiféle olyan gesztust nem tett, ami segíthette volna a felperesek pszichés státuszának alakulását, javulását. Előadták, az I. rendű alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a per pszichés hatásait az I. rendű alperes terhére értékelte volna. Rámutattak arra, hogy az I-II. rendű felperesek a káreseményt követően közvetlenül otthonülővé váltak. A gyermekek születése átlagos esetben nem otthonülővé teszi a szülőket, hanem az aktivitás továbbra is megmarad, azonban a programok típusai változnak meg. Álláspontjuk szerint a közösségi oldalon megjelenő néhány fényképből nem vonható le az a következtetés, hogy a felpereseket nagyszámú boldog közösségi élmény érte. Érvelésük szerint a nem vagyoni kártérítés az élethosszig tartó egészségkárosodás miatt illeti meg a felpereseket, és ez az összeg minősül alacsonynak.

Az I. rendű alperes észrevételeiben arra mutatott rá, hogy a három császármetszés nem jelent rendkívüli kockázatot a méhrepedés tekintetében, az alperesi klinikán rendszeresen végeznek negyedik vagy ötödik esetben is császármetszést. Minden terhességben benne van a vetélés

lehetősége is, ezért nem elfogadható, hogy a felperesek három terhességből kívántak három közös gyermeket. Az a tény, hogy a beavatkozás az I. rendű felperes beleegyezésével megtörtént, azt bizonyítja, hogy a családtervezési szándékát saját elhatározásából feladta, megváltoztatta. Álláspontja szerint a teljes kártérítés elve csak a vagyoni károk esetén értelmezhető, a nem vagyoni kártérítési igény vonatkozásában a teljesség fogalmilag kizárt. Hivatkozása szerint nem értelmezhető az, hogy a felpereseknek nem volt tudomásuk a saját lelkiállapotukról és arról, hogy segítségre szorúlnak, és ezt csak a per során ismerték fel. Nem valós az a felperesi hivatkozás, hogy ne éreznének együtt a szülőkkel. Rámutatott arra, hogy a pernek minden esetben van pszichés hatása; a gyászreakció elhúzódásában közrehat, hogy egy tárgyalásról szóló értesítés is újra és újra visszaidézi a veszteséget és a fájdalmat; ez nem értékelhető az alperes terhére. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a kialakult pszichés állapotnál nem vette figyelembe, hogy annak a per is az okozója. Álláspontja szerint a felperesek által közzétett képek a teljes otthonulás tényét cáfolják. A felperesek maguk is felelősek saját lelkiállapotukért, családjuk kiegyensúlyozott életéért, gyermekeik boldogságáért, a kettő közös egészséges gyermekre tekintettel meg kell próbálniuk feldolgozni az őket ért traumát. A nem vagyoni kártérítés megállapítása során azt kell értékelni, hogy a felperesek lelki egészsége sérült az első közös gyermek halva születése miatt.

Az I-II. rendű felperesek és az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Mind az I-II. rendű felperesek, mind az alperes fellebbezése a nem vagyoni kártérítésre vonatkozó ítéleti rendelkezést támadta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének vagyoni kártérítésre vonatkozó rendelkezése jogerőre emelkedett. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta felül [régi Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértéke megállapításához szükséges bizonyítás lefolytatását követően, a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések alapján hozta meg a döntését, azzal a Fővárosi Ítéltábla egyetértett.

A fellebbezésekben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a bíróság a közbenső ítélettel a kártérítési kereset jogalapját jogerősen elbírált, ezt követően az I. rendű alperesnek a felróhatósága csekélyebb mértéke megállapítására vonatkozó okfejtése nem juthat jelentőséghez.

A nem vagyoni kártérítés [régi Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés] jogintézménye az általános személyiségvédelem eszköze. A nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó igény jogalapja valamely személyiségi jog megsértése, célja a károsult által elszenvedett nem vagyoni hátrányok pénzbeli kompenzációja. Az elsőfokú bíróság teljes körűen számba vette mindazt az I-II. rendű felperesek személyiségében, érzelmi életében, életvitelében az I. rendű alperesnek felróható káresemény folytán bekövetkezett hátrányt, mely a nem vagyoni kártérítést megalapozza. Az I-II. rendű felpereseknél a pszichológus szakértő évekkel a káreseményt követően, két egészséges gyermekük születése ellenére, elhúzódó, lezáratlan gyászreakciót véleményezett. A káresemény mind a családon belüli, mind a családon kívüli kapcsolatrendszerükben hátrányos változásokat okozott. A lelki egészség sérelme is alapot ad annak megállapítására, hogy a felperesek nem élnek egészséges családban; a magzat I. rendű alperesnek felróható elvesztése pedig megakadályozta a család általuk vágyott kiteljesedését, az I. rendű alperes érvelése ezért nem helytálló.

A szakértő megállapítása szerint a peres eljárás alkalmas negatív érzelmek keltésére, azonban az elhúzódó gyászreakció nem kizárólag ezzel magyarázható. Az I-II. rendű felperesek az alperesnek felróható káresemény miatt kényszerültek perindításra, ezért a peres eljárás lefolytatásának az esetleges negatív hatása sem lenne elvonatkoztatható az alperesi magatartástól, a per elhúzódása nem adhat alapot a nem vagyoni kártérítés mértékének a csökkentésére.

Az elsőfokú bíróság - helyesen - úgy foglalt állást, hogy az alperesi károkozó magatartással okozati összefüggésben kialakult negatív változásokat kell a felpereseknek bizonyítani. Ehhez kapcsolódóan az ítélet indokolásából - a felperesi érveléssel ellentétben - nem az tűnik ki, hogy a felperesek hátrányára értékelt, miszerint szakértői bizonyítás segítségével sem tudták bizonyítani a káreseményt megelőző alapszemélyiségüket, mert az elsőfokú bíróság az egybevágó felperesi nyilatkozatok, a szakértői vélemény és a meghallgatott tanúk vallomása alapján a felperesek életvitelének a megváltozását valónak fogadta el (elsőfokú ítélet 8. oldal első bekezdés).

A felperesek helyesen érveltek azzal, nem róható az I-II. rendű felperesek terhére, hogy korábban pszichoterápiás segítség igénybevétele nélkül, saját megküzdési stratégiájukkal kísérelték meg feldolgozni a magzatuk elvesztéséből eredő gyászukat, ugyanis nincs olyan adat, miszerint attól orvosi, szakmai javaslat ellenére zárkóztak volna el. Ezzel ellentétben a szakértő véleményének ismeretében pszichológushoz fordultak. Az elsőfokú bíróság ezért tévesen foglalt állást úgy, hogy a felperesek kárenyhítési kötelezettségüknek e körben nem tettek eleget.

A nem vagyoni kártérítés összegének alkalmasnak kell lennie az elszenvedett személyiségi jogi sérelem kiegyensúlyozására, vagyis összecszerűségében igazodnia kell a kompenzálendő nem vagyoni hátrány súlyosságához. A nem vagyoni kártérítés mértékét ezért olyan összegben kellett megállapítani, amely kifejezi a károsultat ért valamennyi hátrányt, és egyben alkalmas a hátrányos következmények enyhítésére. Az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítés összege - függetlenül attól hogy a felperesek terhére kárenyhítési kötelezettség megsértésének a megállapítására a Fővárosi Ítéltábla nem látott alapot - ezeknek az értékelendő szempontoknak megfelel, és összhangban áll az adott időszak összehasonlítható káreseményei alapján kialakult ítélezési gyakorlattal is; annak sem a leszállítása, sem a felemelése nem indokolt. Az elsőfokú bíróság nem tévedett akkor, amikor az I. rendű felperes részére - értékelve a közvetlen (testi) anyai kapcsolatot, mely a lelki sérülést tovább mélyítette - a nem vagyoni kártérítést magasabb összegben határozta meg.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a rendelkező résznek a kamatfizetés mértékére (rég Ptk. 301. §) vonatkozó pontosításával, valamint az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának az előzőek szerinti módosításával - helybenhagyta.

Sem az I-II. rendű felperes, sem az I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre. A Fővárosi Ítéltábla ezért a pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel a régi Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperest kötelezte az I-II. rendű felperesek részére jogi képviseletük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére, míg a fellebbezési eljárási illetéket - az I-II. rendű felperesek személyes költségmentességére és az I. rendű alperes illetékmentességére tekintettel - a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. január 10.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Kincses Attila s.k.

Dr. Csóka István s.k.

bíró

bíró